

$$\sqrt{\frac{(x^2 - y^b)(3z + 2x)}{b^3 + d^2}}$$

GEEK GIRL

Matalalentoa
mallitaivaalla

$$\frac{x^3 - y^2}{\sqrt{2}} = 2$$

$$\frac{x^3 - y^2}{\sqrt{2}} = 2$$

HOLLY SMALE

Tammi

Isoisälleni, lempinörtilleni

Suomentaja kiittää Suomen Kulttuurirahastoa apurahasta.

Englanninkielinen alkuteos *Geek Girl. From Geek to Chic...* ilmestyi
Isossa-Britanniassa 2013 (HarperCollins *Children's Books*).

Copyright © Holly Smale, 2013

Painettu EU:ssa 2013

ISBN 978-951-31-7214-5

$$\sqrt{3x - 2y^3 - z^2} = (a^3 + b^2 + x^2 + y^2)(x^3 - b^2)$$

Matalalentoa
mallitaiivaalla

HOLLY SMALE

Suomentanut Kaisa Kattelus

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

geek, ark.

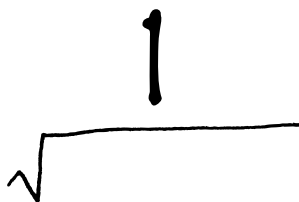
- 1** epämuodikas ja sosiaalisesti taitamaton ihminen
- 2a** kiihkeästi tiettyihin kiinnostuksenkohteisiin paneutuva ihminen
- 3a** ihminen, joka tuntee tarvetta tarkastaa sanan *geek* sanakirjasta

geek, ark.

hyypiö, nörtti

nörtti, ark.

- 1** nahjus, nynny, nössö
- 2** (tietotekniikan) innokas harrastaja, friikki

Nimeni on Harriet Manners, ja olen nörtti.

Tiedän sen varmasti, koska tarkistin sanan juuri sanakirjasta. Merkitsin pienellä rastilla jokaisen ominaisuuden, jonka tunnistin, ja näköjään minulla on ne kaikki. Mikä – jos ihan rehellisiä ollaan – ei ole mitenkään järisyttävä yllätys. Sen, että pidän sanakirjaa yöpöydällä, pitäisi kertoa jo jostain. Samoin sen, että pidän sen vieressä luonnonhistoriallisen museon lyijykynää ja viivoitinta, joilla alleviivaan kiinnostavat määritelmät.

Ja ai niin – koululaukkuni ulkotaskuun on kirjoitettu punaisella tussilla sana nörtti.

Minä en sitä tietenkään ole siihen kirjoittanut. Jos todella päättäisin turmella omaisuuttani, valitsisin iskevän lainauksen jostain oikein hyvästä kirjasta tai mielenkiintoisen faktan, jota moni ei tiedä. Enkä missään tapauksessa kirjoittaisi punaisella. Käyttäisin mustaa, sinistä tai ehkä vihreää kynää. En hirveästi pidä punaisesta väristä, vaikka sen aallonpituusalue onkin pisin, jonka ihmissilmällä voi erottaa.

Suoraan sanoen en vedenpitävän varmasti tiedä, kuka laukkuuni on kirjoittanut – vaikka minulla onkin omat epäilykseni – mutta sen voin sanoa, että tekstistä saa hädin tuskin selvää. Kirjoittaja ei ilmeisesti kuunnellut viime viikon äidinkielen tunnilla, kun opettaja sanoi, että käsiala on hyvin tärkeä itseilmaisun väline. Ja hyvä ettei kuunnellut, koska jos vain löytäisin samanvärisen kynän, voisin ehkä yrittää tehdä n-kirjaimesta p:n, lisätä s:n eteen ja piirtää ö:n pisteistä kukkia tai sydämiä. Voisin leikkiä, että sportti on trendikäs tapa sanoa urheilu.

En tosin ole kovinkaan sporttinen. Enkä trendikäs.

Oli miten oli: koska koululaukkuni, nimetön vandaali ja sanakirja ovat kaikki yksimielisiä asiasta, en voi muuta kuin todeta, että minä todella olen nörtti.

Tiesitkö muuten, että nörtti tai oikeammin *nerd* oli alun perin häijynnäköinen otus Dr Seussin lastenkirjan mielikuvituseläintarhassa?

Aivan. Sellaisen asian tietää vain nörtti.

Vitsikästä, eikö?

2

Nyt kun tiedät, kuka olen, haluat varmaan myös tietää, missä olen ja mitä teen. Henkilö, toiminta, paikka: näin rakennetaan tarina. Luin tämän kirjasta nimeltä Näin rakennat tarinan – sen kirjoittaja on mies, jolla vielä toistaiseksi ei ole lainkaan omia tarinoita mutta joka tietää täsmälleen, miten tarina kerrotaan kunhan sellainen tulee vastaan.

Siis.

Nyt on joulukuu, minä olen sängyssä – noin neljäntoista peiton alla – enkä tee yhtään mitään paitsi lämpenen lämpenemistäni. Älä nyt pelästy, mutta saatan olla todella sairas. Käteni ovat nihkeät, mahassa kiertää ja olen huomattavasti kalpeampi kuin kymmenen minuuttia sitten. Sitä paitsi minulla on naamassa jonkinlaista... ihottumaa – ei sitä miksikään muuksi oikein voi sanoa. Pieniä punaisia pilkkuja poskissa ja otsassa aivan satunnaisissa muodostelmissa eikä ollenkaan symmetrisesti. Yksi iso leuassa. Ja yksi vasemman korvan juuressa.

Katson vielä kerran pieneen käsipeiliin, joka minulla on yöpöydällä, ja huokaisen mahdollisimman äänekkäästi. Ei epäilystäkään: olen selvästi erittäin sairas. Olisi väärin lähteä levittämään tätä tautia toisiin ihmisiin, joilla saattaa olla hauraampi vastustuskyky. Ei auta kuin taistella sairautta vastaan yksin.

Koko päivän. Lähtemättä yhtään mihinkään.

Kömmin niiskutellen vähän syvemmälle peittojen alle ja katson kelloa vastapäisellä seinällä (se on tosi hieno: kaikki numerot on maalattu alaosaan ikään kuin ne olisivat juuri tipahtaneet paikoiltaan, mikä kylläkin aiheuttaa sen, että kiireessä ei auta kuin arvailla mitä kello on). Sitten suljen silmät ja lasken mielessäni:

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2...

Juuri sillä hetkellä – täsmälleen oikeaan aikaan kuten aina – ovi avautuu ja huone räjähtää: joka paikassa on tukkaa, käsilaukkua, takkia ja käsivarsia. Ikään kuin tyttöpommi.

Ja siinä – kuin täsmällisestä taikaiskusta – on Nat.

Nat on paras ystäväni, ja me olemme niin täydellisesti samalla aaltopituudella, että on kuin meillä olisi yhteiset aivot, jotka syntymähetkellä jakautuivat kahteen osaan. Tai (mikä on todennäköisempää) kahdet aivot, jotka pian syntymän jälkeen kietoutuivat toisiinsa. Me tosin tapasimme vasta viisivuotiaina, joten luonnollisesti puhun vertauskuvallisesti, sillä muutenhan me olisimme molemmat kuolleita.

Yritän vain sanoa, että me olemme läheisiä. Olemme sopusoinnussa keskenämme. Olemme yhtä. Olemme kuin yksi soljuva tajunnanvirta, eikä välillämme koskaan lausuta poikkipuolista sanaa. Toimimme täydellisessä, itsestään selvässä harmoniassa. Kuin kaksi delfiniä, jotka hyppäävät täsmälleen samalla hetkellä ja pukkaavat palloa toisilleen Merimaailmassa.

Oli miten oli. Nat astuu huoneeseen, katsoo minua, pysähtyy ja nostaa kädet lanteille.

"Huomenta", raakun peittojen alta ja alan yskiä villisti. Yskiessä ihmisen suusta purkautuu ilmaa keskimäärin sadan kilometrin tuntinopeudella, enkä haluaisi kerskailla, mutta minun yskäni ylittää reippaasti yli 110:een.

"Älä yritä", Nat kivahtaa.

Lopetan yskimisen ja katson häntä silmät ihmetyksestä ymmyrkätisinä. "Hmm?" sanon viattomasti. Ja sitten alan taas yskiä.

"Olen tosissani. Älä edes yritä yrittää."

En tajua ollenkaan mistä hän puhuu. Kuume on varmaan turvottanut aivoni.

"Nat", sanon heiveröisesti, suljen silmät ja painan pääni kättä vasten. Olen vain varjo entisestäni. Häive. "Minulla on huonoja uutisia." Avaan toisen silmän ja tirkistelen ympärilleni. Natilla on vieläkin kädet lanteilla.

"Anna kun arvaan", hän lausuu kuivasti. "Olet kipeä."

Hymyilen heikosti mutta urheasti vähän niin kuin Jane Lizzielle Ylpeydessä ja ennakkoluulossa viruessaan vuoteessa flunssaisena mutta uljaana. ”Tunnet minut niin hyvin”, sanon hellästi. ”Ihan kuin olisimme samasta puusta.”

”Ja sinä olet puupää, jos kuvittelet, että minä en kohota kisko sinua jaloista ylös sieltä.” Nat tulee lähemmäs. ”Ja haluan huulipunani takaisin”, hän lisää.

Kakistan kurkkuani. ”Huulipunan?”

”Sen, jolla olet tuhrinut naamasi.”

Avaan suuni mutta suljen sen heti. ”Ei se ole huulipunaa”, piipitän. ”Se on vaarallinen tauti.”

”Sitten sinun vaarallisessa taudissasi on kimalletta, Harriet, ja siksi se sopiikin täydellisesti uusiin kenkiini.”

Ryömin syvemmälle sänkyyn, kunnes minusta näkyy enää silmät. ”Sairaudet ovat nykypäivänä hyvin kehittyneitä”, sanon mahdollisimman arvokkaasti. ”Joskus ne heijastavat valoa.”

”Ja niissä on pieniä kultahippuja?”

Nostan uhmakkaasti leukaani. ”Joskus.”

Natin nenä nykii, ja hän muljauttaa silmiään. ”Selvä. Ja sinun naamasi ilmeisesti erittää valkoista talkkia?”

Nuuhkaisen nopeasti. No voihan persikka. ”On tärkeää, että potilaan iho pysyy kuivana”, sanon muina naisina. ”Bakteerit lisääntyvät kosteudessa.”

Nat huokaisee taas. ”Ylös, Harriet.”

”Mutta –”

”Ylös sängystä.”

”Nat, minä...”

”Ylös. Nyt.”

Katson kauhuissani peittoja. ”Mutta en ole valmis! Minulla on pyjama!” Nyt pitää turvautua viimeiseen hätäkeinoon. Vaihdan taktiikkaa ja sanon vakavalla, syvällisellä äänellä: ”Nat. Sinä et ymmärrä. Miltä sinusta tuntuisi, jos olisitkin väärässä? Miten eläisit omatuntosi kanssa? Minä voin vaikka kuolla.”

”Se pitää paikkansa”, Nat myöntää ja tulee vielä lähemmäs. ”Sinä voit hyvinkin kuolla. Kaksi sekuntia kuule, niin minä tapan sinut. Eikä minulla ole mitään vaikeuksia elää omatuntoni kanssa sen jälkeen. Ylös sängystä, senkin hujari.”

Ja ennen kuin ehdin suojautua, Nat syöksähtää minua kohti ja kiskaisee peitot pois.

Huoneeseen lankeaa hiljaisuus.

”Voi Harriet”, Nat sanoo yhtä aikaa murheellisella ja voitonriemuisella äänellä.

Minä nimittäin makaan sängyssä täysissä pukeissa ja kengät jalassa. Minulla on toisessa kädessä talkkipurkki ja toisessa kirkkaanpunainen huulipuna.

Myönnetään – minulta livahti pikku valhe.

Tarkemmin sanottuna kaksi.

Nat ja minä emme suinkaan ole täydellisessä sopusoinnussa. Olemme toki läheisiä ja rakastamme toisiamme paljon, mutta nyt aikuisuuden kynnyksellä tulee joskus ohikiitäviä hetkiä, jolloin kiinnostuksemme ja intohimomme saattavat kohdistua hitusen eri asioihin.

Tai siis – täysin eri asioihin.

Se ei tietenkään estä meitä olemasta erottamattomia. Olemme parhaat ystävät, koska saamme toisemme nauramaan niin kovasti, että kerran hän purskautti appelsiinimehun nenästään (äitinsä valkoiselle matolle – nauru loppui aika nopeasti). Ja myös koska minä muistan, kuinka hän kuusivuotiaana pissasi balettisalin lattialle, ja koska hän on ainoa ihminen koko maailmassa, joka tietää, että minulla on vaatekaapin oven sisäpuolella vieläkin dinosaurusjuliste.

Parin viime vuoden aikana on kuitenkin tullut vastaan jokunen merkityksetön tilanne, jolloin meidän tarpeemme

ja toiveemme ovat olleet... pienoisessa ristiriidassa. Ja sen vuoksi saatoin tänä aamuna lipsauttaa, että olin vähän kipeämpi kuin oikeastaan olinkaan, toisin sanoen: en kovinkaan kipeä.

Tai itse asiassa en ollenkaan kipeä. Olen terve kuin pukki.

Ja sen vuoksi Nat on hieman äkäinen minulle, kun juoksemme kohti koulubussia niin kovaa kuin minun jalkani kantavat.

"Kuule", Nat huokaisee odottaessaan kahdennentoista kerran, että saan hänet kiinni. "Minä katsoin sinun takiasi sen tyhmän dokumentin Venäjän vallankumouksesta viime viikolla, ja se oli noin neljä tuntia pitkä. Ei ole paljon vaadittu, että sinä siitä hyvästä osallistut opetustilaisuuteen, jossa tarkastellaan tekstejä intiimistä kuluttajakeskeisestä näkökulmasta."

"Siis shoppaillaan", minä puuskutan ja painan kylkiäni etteivät ne repeäisi. "Sitä sanotaan shoppailuksi."

"Ei esitteessä puhuta mitään shoppailusta. Tämä on koulun järjestämä retki – pakkohan siihen on liittyä opetusta."

"Ei", minä läähätän. "Ei liity." Nat pysähtyy taas, jotta saan hänet kiinni. "Se on pelkkää shoppailua."

Tällä kertaa olen kyllä oikeassa. Me olemme menossa Birminghamin Clothes Show Liveen. Oletettavasti tapahtuma on saanut nimensä siitä, että siellä esitellään vaattei-

ta. Livenä. Birminghamissa. Ja niitä saa ostaa. Ja ottaa siten mukaansa.

Ja sitä taas sanotaan shoppailuksi.

"Siellä on kivaa", Nat sanoo parin metrin päästä edeltä. "Siellä on kaikkea. Kaikkea mitä ikinä voi toivoa."

"On vai?" sanon niin ivallisesti kuin ihminen voi samalla kun juoksee niin kovaa, että hengitys vinkuu. "Onko siellä Triceratopsin kalloa?"

"...Ei."

"Onko siellä luonnollisen kokoista mallia ensimmäisestä lentokoneesta?"

"...Ei varmaan."

"Onko siellä John Donnen käsikirjoitusta ja pieniä käesineitä, joilla sitä voi lehteillä?"

Nat miettii hetken. "En oikein usko", hän myöntää.

"Toisin sanoen siellä ei ole kaikkea, mitä voi toivoa."

Bussille tullessamme saan vaivoin vedettyä henkeä. En ymmärrä: olemme juosseet saman matkan ja käyttäneet saman verran energiaa. Minä olen kokonaisen sentin Natia lyhyempi eli minun pitää liikuttaa pienempää massaa samalla nopeudella (suurin piirtein). Meillä on täsmälleen yhtä paljon liikuntatunteja. Ja silti – fysiikan laeista huolimatta – minä olen puuskuttava ja punainen siinä missä Nat vain hehkuu vienosti ja kykenee yhä hengittämään nenän kautta.

Joskus tiede ei selitä mitään.

Nat alkaa kiivaasti koputella bussin oveen. Me olemme myöhässä – minun loistavien näyttelijänlahjojeni ansiosta – ja vaikuttaa siltä, että ryhmä on lähdössä ilman meitä. "Harriet", Nat kivahtaa ja kääntyy katsomaan minua, kun ovet alkavat päästellä maiskahtelevia ääniä aivan kuin ne suutelisivat. "Lenin syöksi tsaari Nikolai II:n valtaistuimelta vuonna 1917."

Räpytän hämmästyneenä silmiäni. "Aivan", sanon. "Niin teki."

"Luuletko, että haluan tietää sen? Sitä ei ole edes opetusohjelmassa. Minun ei ikinä tarvitsisi tietää sitä. Nyt sinun pitää vuorostasi ottaa jokunen kenkäpari käteesi ja huokailla ihailevasti, koska Jo on allerginen katkaravuille mutta sattui syömään niitä ja tuli kipeäksi eikä päässyt lähtemään enkä minä aio istua viittä tuntia bussissa yksin. Onko selvä?"

Nat vetää syvään henkeä, ja minä katson häpeissäni käsiini. Olen itsekäs, itsekäs ihminen. Olen myös hyvin säihkyvä ihminen: käteni ovat yltä päältä kultaisessa kimalteessa.

"Selvä on", sanon vaimeasti. "Anteeksi."

"Saat anteeksi." Bussin ovet avautuvat viimein. "Nyt tulet bussiin ja teeskentelet yhden lyhyen päivän ajan, että olet edes pikkiriikkisen, hippurippusen kiinnostunut muodista."

"Hyvä on", sanon äskeitäkin vaimeammalla äänellä.

Sillä – siltä varalta ettet ole jo tajunnut – tässä on suurin ero Natin ja minun välillä:

Minä en todellakaan ole.

4

Ennen bussiin nousemista haluat ehkä tietää minusta vähän lisää.

Tai ehkä et. Saatat ajatella: *Asiaan, Harriet, ei tässä ole koko päivää aikaa*, niin kuin Annabel aina sanoo. Olen huomannut, että aikuisilla on harvemmin koko päivä aikaa. Jos toisaalta olet niitä ihmisiä – niin kuin minä – jotka lukevat muropaketteja aamiaispöydässä ja shampoo pulloja kylvyssä ja bussiaikatauluja, vaikka tietäisit jo millä bussilla aiot mennä, niin tässä sinulle lisää tietoa:

1. Äitini on kuollut. Tässä vaiheessa ihmiset yleensä näyttävät vaivautuneilta ja mutisevat, että taivas enteilee sadetta, mutta äiti kuoli, kun minä olin kolme päivää vanha, joten hänen ikävöimisensä olisi vähän sama kuin ikävöisi kirjan henkilöä. Kaikki tarinat, jotka minulle on hänestä kerrottu, ovat toisten ihmisten tarinoita.

2. Minulla on äitipuoli, Annabel. Hän meni isän kanssa naimisiin, kun olin seitsemän, hän on elävä ihminen ja juristi. (Hänellä ja isällä on muuten ihan uskomattoman paljon riitoja näistä kahdesta aiheesta. "Minä olen elävä ihminen", Annabel kiljuu. "Älä yritäkään", isä huutaa takaisin. "Sinähän olet juristi.")

3. Isä on mainosalalla. ("Ei mainoksissa", Annabel huomauttaa aina päivälliskutsuilla. "Minä kirjoitan niitä", isä vastaa turhautuneena. "Olen niin mainosalalla kuin ihminen voi olla." "Näyttelijöitä lukuun ottamatta", Annabel sanoo hiljaa, missä vaiheessa isä aina marssii keittiöön hakemaan lisää olutta.)

4. Olen ainoa lapsi. Vanhempieni takia minulla ei ole ketään, jonka kanssa riidellä auton takapenkillä.

5. Nat ei ole pelkästään paras ystäväni. Hän on itse antanut itselleen sen nimityksen, vaikka olen sanonut, että se on turhaa, sillä hän on myös ainoa ystäväni. Se taas saattaa johtua siitä, että minulla on taipumusta korjata ihmisten kielioppivirheitä ja selostaa heille asioita, joista he eivät ole kiinnostuneita.

6. Ja laatia listoja. Kuten tämä.

7. Nat ja minä tapasimme kymmenen vuotta sitten, kun olimme viisivuotiaita, eli nyt olemme viidentoista. Sen olisit varmaan voinut laskea itsekin, mutta toisaalta en voi olettaa, että kaikki pitävät päässä laskusta, vaikka minä pidänkin.
8. Nat on kaunis. Kun olimme pieniä, aikuiset panivat käntensä hänen leukansa alle ja sanoivat: ”Tämä tyttö särkee vielä sydämiä”, aivan kuin hän ei olisi voinut kuulla heidän sanojaan ja laskeskella silläkin hetkellä mielesään, milloin olisi paras hetki aloittaa.
9. Minä en ole. Minun vaikutukseni sydämiin on sama kuin maanjäristyksellä, joka tapahtuu maapallon toisella puolella: hyvässä lykyssä teekuppi saattaa vähän ki-lahtaa asetilla. Ja sekin on pienoinen ihme, josta kaikki puhuvat monta viikkoa jälkeenpäin.

Muut asiat varmaan suodattuvat esiin pikkuhiljaa – kuten se, että syön paahtoleivän aina kolmioina välttääkseni löysät reunat ja että lempikirjani on Dickensin Suuria odotuksia -romaanin alkuosa ja Brontën Humisevan harjun loppuosa – mutta niitä ei tarvitse tietää heti. Itse asiassa niitä ei välttämättä tarvitse tietää ollenkaan. Isän viimeksi minulle antaman kirjan kannessa oli ase.

Oli miten oli, vihoviimeinen olennainen tieto, jonka olenkin jo saattanut ohimennen mainita, on:

10. Minä en pidä muodista.

En ole koskaan pitänyt enkä varmasti koskaan pidäkään.

Noin kymmenvuotiaaksi asti pääsin kuin koira veräjältä. Siihen saakka ollaan melkein aina univormussa: koulupuvussa tai yöpuvussa tai uimapuvussa tai joulunäytelmän enkeli- tai lammaspuvussa. Muita päiviä varten pitää varta vasten käydä ostamassa vaatteet.

Sitten iski teini-ikä kuin iso pinkki kimaltava moukari. Yhtäkkiä oli olemassa sääntöjä, joiden rikkominen oli kohalokasta. Oli helmanpituuksia ja lahkeenleveyyksiä ja luomivärinsävyjä ja korkojenkorkeuksia ja käsityksiä siitä, kuinka kauan ihminen voi kulkea ilman ripsiväriä ennen kuin häntä aletaan pitää lesbona.

Äkkiä maailma oli jakautunut oikeaan ja todella, todella väärään. Ja väliinputoajiin, niihin, jotka eivät kuollakseenkaan nähneet eroa. Niihin, jotka käyttivät valkoisia sukkia ja mustia kenkiä ja tykkäsivät säärivarvoista, koska ne tuntuvat mukavan pörheiltä öisin. Niihin, jotka kaipasivat lammaspukua ja halusivat salaa käyttää sitä koulussa muutenkin kuin jouluna.

Sellaisiin kuin minä.

Jos säännöt olisivat olleet muuttumattomia, olisin yrit-

tänyt parhaani mukaan pysyä perässä. Olisin laatinut ympyräkaavion tai viivadiagrammin ja soveltanut vastahakoisesti perusoppeja käytäntöön. Mutta muoti ei ole sellaista – se on liukas kuin kala. Jos siihen yrittää tarttua, se lipeää otteesta ja singahtaa uuteen suuntaan, ja kun sitä sitten yrittää kahmia uudelleen käsiinsä, onkin tosi tyhmännäköinen. Lopulta vain liukastelee ympäri lattiaa ja kaikki nauravat ja kala on kadonnut pöydän alle.

Siis – pitemmittä puheitta – annoin periksi. Aivot eivät kykene imemään loputtomasti tietoa, ja niinpä totesin ettei tila riitä. Haluan mieluummin tietää, etteivät kolibrit osaa kävellä tai että teelusikallinen neutronitähteä painaa miljardi tonnia tai että hohtosinikka ei näe sinistä väriä.

Nat puolestaan lähti toiseen suuntaan. Ja yhtäkkiä lampaalla ja enkelillä – jotka vielä Betlehemin laitumilla hengailivat tyytyväisinä yhdessä – ei enää ollutkaan kovin paljon yhteistä.

Olemme yhä parhaat ystävät. Hän on yhä se tyttö, jonka ensimmäinen maitohammas irtosi minun omenaani, ja minä olen se tyttö, joka työnsi auringonkukansiemenen nenäänsä alakoulussa eikä saanut sitä enää pois. Mutta toisinaan kuilu välillämme aukenee niin ammottavaksi, että toinen meistä on vaarassa pudota siihen.

Jotenkin aavistelen, että tänään se olen minä.

Nörttitytön seikkailut muotimaailmassa

27×3

$$\frac{x^3 - y^2}{\sqrt{2}} = 2$$

15-vuotias Harriet on pesunkestävä nörtti. Hän rakastaa nippelitietoa, pukeutuu Nalle Puh -puseroihin eikä voisi vähempää välittää muodista tai tyylistä. Mutta kun Harrietin paras ystävä, mallinurasta haaveileva Natalie raahaa hänet muotimessuille, käy hullusti. Ison mallitoimiston kykyjenetsijä nappaa Natin sijasta haaviinsa Harrietin, josta tulee maailmankuulun muotisuunnittelijan uusi kasvo. Sydämentykytyksiä aiheuttaa myös vastustamattoman komea mallipoika Nick.

Ennen kuin kömpelöstä ankanpoikasesta kuoriutuu täysiverinen joutsen, täytyy Harrietin kuitenkin selvittää monista ihmissuhdekiemuroista, mm. isän ja äitipuolen aviokriisistä sekä nörtti-ihailijastaan Tobysta...

Geek Girl on tyylipuhdas romanttinen komedia ja lempeän suvaitsevainen kuvaus tästä ajasta. Kirja aloittaa kolmi-osaisen sarjan, jonka viehättävän vinksahantunut tunnelma ja jalat maassa -asenne voittavat puolelleen kenet tahansa.

L84.2 * www.tammi.fi
ISBN: 978-951-31-7214-5

9 789513 172145